

ועדת משמעת לפי סעיף 35 לחוק הפסיכולוגים התשל"ז - 1977

ח' טבת תשע"ח
26.12.2017

בענין שבין :-

הקובל :- מר יונתן ברג, עו"ד
משרד התובעת הראשית, משרד הבריאות

נגד –

הנקבל :- גיא דיין

ע"י ב"כ עו"ד גיא עקיבא מרח' ריב"ל 7, בית עמגר, תל אביב

החלטה

חלק כללי

בכתב הקובלנה המתוקן שהוגש כנגד הנקבל, הפסיכולוג גיא דיין ביום 29.11.15 יוחסו לנקבל עבירה של התנהגות בדרך שאינה הולמת פסיכולוג כאמור בסעיף 33(1) לחוק הפסיכולוגים התשל"ז - 1977, ועבירה של הרשעה בעבירה שיש בה כדי להראות שהוא חסר האחריות הדרושה לעסוק בפסיכולוגיה, כאמור בסעיף 33(5) לחוק, בהתאם לעובדות המפורטות להלן :-

1. בתאריך 26.1.15 הורשע הנקבל בבית משפט השלום בתל אביב יפו בעבירות הבאות :-
א) שתי עבירות של בעילה אסורה בהסכמה תוך ניצול יחסי מטפל - מטופל לפי סעיף 347א(ב) לחוק העונשין התשל"ז - 1977.
ב) עבירה אחת של מעשה מגונה בהסכמה תוך ניצול יחסי מטפל - מטופל לפי סעיף 348(ד1) לחוק העונשין התשל"ז 1977.
2. בתאריך 20.9.15 גזר בית המשפט על הנקבל את העונשים הבאים :-
א. 6 חודשי מאסר לריצוי בדרך של עבודות שירות.
ב. 6 חודשי מאסר מותנה אם תוך 3 שנים יעבור הנקבל עבירה על הוראת סימן ה' לפרק י' לחוק העונשין.
ג. פיצוי למתלוננת בסך 10.000 ₪.
3. בתאריך 25.11.15 בתיק בבית המשפט המחוזי בתל אביב יפו הוחמר עונשו של הנקבל ל- 10 חודשי מאסר בפועל. יתר חלקי גזר הדין נשארו בעינם.
4. העתק מכתב האישום, הכרעת הדין וגזר הדין וכן פסק הדין בערעור צורפו כנספחים א-ד לכתב הקובלנה ומהווים חלק בלתי נפרד ממנה.
5. לאור עובדות אלה הואשם הנקבל כדלקמן :-
א. התנהגות בדרך שאינה הולמת את המקצוע של פסיכולוג כאמור בסעיף 33(1) לחוק הפסיכולוגים תשל"ז-1977.
ב. הורשע בעבירה שיש בה כדי להראות שהוא חסר האחריות הדרושה לעסוק בפסיכולוגיה, כאמור בסעיף 33(5) לחוק.
6. בדיון שהתקיים בפני הועדה ביום 10.5.17 הוגשה לוועדה גם החלטת בית המשפט העליון בעניינו של הנקבל, בה נדחתה בקשת רשות הערעור של הנקבל על פסק הדין של בית המשפט המחוזי.

החלטת ביניים

7. בישיבת הועדה ביום 10.5.17, ולאחר שהוברר עם הנקבל וב"כ כי הם מבינים את המשמעות העובדתית והמשפטית של כתב הקובלנה והעבירות המיוחסות לנקבל, הודה הנקבל בכתב הקובלנה המתוקן והורשע בעבירות שיוחסו לו בכתב הקובלנה כמפורט בסעיף 5 לעיל.

הדיון באמצעי המשמעת

8. בפתח הדיון הודיע הקובל, עו"ד ברג כי לנקבל אין עבר משמעתי או תלונות תלויות ועומדות בועדת התלונות.
9. עו"ד עקיבא הגיש לועדה מכתבי מטופלים של הנקבל ובהם תודה והערכה על טיפול מסור, לדבריו, בעקבות הפרסומים על הגשת כתב האישום והרשעת הנקבל, יזמו חלק מהמטופלים מכתבי תודה והערכה, ואלה הוגשו לועדה בהתאם לפירוט כדלקמן (הערה - כדי שלא לפגוע בפרטיותם של המטופלים, שהזדהו בחלקם בשמות מלאים, יאוזכרו פרטי זהותם ותוכן מכתבם בקיצור המתבקש):
- א. 1/ – תעודת הוקרה לנקבל על השקעתו כעוזר הוראה במרכז החינוך במעשיהו.
 - ב. 2/ – מכתבה של ע.ב. שטופלה עם בנה הקטין אצל הנקבל במשך כשנה ובו הבעת תודה והערכה ליכולותיו המקצועיות והאישיותיות אותן רתם לטובת הטיפול.
 - ג. 3/ – מכתבה של ע.פ. בתה הקטינה טופלה ע"י הנקבל במשך 4 שנים. במכתבה הביעה הערכה ותודה ליכולתו המקצועית, לאישיותו, סבלנותו ורצינותו.
 - ד. 4/ – מכתבה של י.ו. שבנה הקטין טופל על ידי הנקבל עקב בעיות רגשיות, במכתבה מציינת את השיפור שחל במצבו של הקטין בעקבות הטיפול, את שיתוף הפעולה של הנקבל עם ההורים ואת יכולתו לגשר בין ההורים לבנם, מביעה תודה והערכה ליכולותיו האישיות והמקצועיות.
 - ה. 5/ – מכתב תודה והערכה של ע', שהיה בטיפולו של הנקבל במשך 7 שנים.
 - ו. 6/ – מכתב של ר' (אמו של ע') המודה לנקבל על טיפול מסור בבנה במשך שנים רבות, על העזרה שהושיט לבנה ועל תמיכתו מסירותו והאכפתיות שגילה בעבודתו עם בנה.
 - ז. 7/ – מכתבו של ש' – על טיפול מסור ומיטיב שעבר אצל הנקבל במשך כארבע שנים תוך הבעת תודה והערכה על זמינותו, הקשבתו ותמיכתו המקצועית.
 - ח. 8/ – מכתבה של ע.ב. שטופלה כחמש שנים על ידי הנקבל. טיפול שהוביל אותה ממשבר אישי עמוק להעצמה אישית ויכולת להתמודד בהצלחה עם אתגרים אישיים ומשפחתיים.
 - ט. 9/ – מכתב תודה והערכה של א' שהנקבל טיפל בו ובבת זוגו וכלשונו "הציל את הזוגיות שהיתה על סף פירוק" בהקשבה, ברגישות ובמסירות רבה.
 - י. 10/ – מכתבם של ה' ופ' שטופלו אצל הנקבל בטיפול זוגי בהצלחה רבה והביאם "מתהום אל פסגות הזוגיות".
 - יא. 11/ – מכתבו של ב' – המביע תודה לנקבל על טיפולו ושינוי חייו לטובה, תוך הבעת צער על ההליך המשפטי.
 - יב. 12/ – מכתבה של נ' – שטופלה, יחד עם בנה הקטין על ידי הנקבל על רקע של משבר קליטה, משבר גירושין ומאבקי משמורת על בנה. במכתבה מביעה הערכה לליווי המקצועי של הנקבל שהקל עליה לקבל את התוצאות הקשות של סכסוך המשמורת.
 - יג. 13/ – מכתבה של הפסיכולוגית המטפלת בנקבל הגב' ה.א. הנקבל היה בטיפול משך מספר שנים עם הפסקות, במכתבה מתארת את המחיר האישי הכבד ששילם הנקבל בעקבות הפסקת עבודתו. (הערה – מכתב זה עורר את תמיהתנו באשר העובדות המתוארות בו לגבי העבירות בהן הורשע, אינן תואמות את הרשעתו ואת קביעת בית המשפט – שכן הפסיכולוגית קובעת במכתבה ש"המטופלת פיתתה אותו ללכת אחריה" והנקבל "עשה טעות עם מטופלת לשעבר לאחר סיום הטיפול בה", כבר בשלב זה ניתן לקבוע כי מוטב היה אלמלא הוגש המכתב, שאין בו כדי לכבד את כותבו).
 - יד. 14/ – מכתבה של בתו של הנקבל, כיום בת 22. המכתב נכתב בהיותה כבת 19, חיילת בשירות סדיר והופנה לבית משפט השלום טרם גזירת הדין במשפטו. במכתב עותרת הבת לבית המשפט להמנע מהטלת מאסר בפועל. המכתב, הכתוב ברגישות רבה מגולל את התהליך שעבר הנקבל מול משפחתו ואת השבר המשפחתי. הבושה, חוסר היכולת לעבוד, רגשות האשם כלפי משפחתו ומטופליו, התדרדרות כלכלית ומחסור, תמיכה כספית של בני משפחה קרובים ומצבם הרגשי הקשה של אחיה הצעירים. המכתב, שתוכנו הובא כאן בתמצית כדי לא לפגוע בפרטיותם של בני המשפחה מסתיים במילים "לא צריך לגרום לארבעה ילדים ואשה לשלם כל כך הרבה על טעות לא שלהם".

טו. בסיום הטיעונים, העביר עו"ד עקיבא, בשם מרשו, שלושה מכתבי הוקרה לנקבל מעיריית רעננה על פעילות התנדבותית בטקסי יום הזיכרון לחללי מערכות ישראל ויום השואה בשנים 2007-2009.

10. לבקשת ב"כ הנקבל, העידה הגב' דיין, אשתו של הנקבל בפני הועדה. הגב' דיין בעדות מרגשת היוצאת מן הלב תיארה את השבר בעקבות החשיפה של האירועים, את משבר האמון ואת תלאות המשפחה בהתמודדות מול סביבתם בעקבות החשיפה התקשורתית. העדה הרחיבה ותיארה את הקשיים הכלכליים שפקדו את המשפחה ואת העובדה שנאלצה לשאת בנטל הכלכלי לבדה. תיאורה של העדה בפני הועדה היה מפורט ומרגש והכיל מידע על בני משפחתה. כדי שלא לפגוע שלא לצורך בפרטיותם, נמנענו מהבאת הדברים במלואם במסגרת החלטה זו. הדברים תועדו בפרוטוקול ועמדו לנגד עינינו בעת ההחלטה. לדבריה, הנקבל שילם מחיר כבד מול משפחתו ולמרות זאת תמך והתמודד. לאחרונה החל הנקבל לעבוד בעבודה זמנית כמחסנאי כדי לסייע בפרנסת המשפחה. לדבריה, במהלך תקופת המאסר, על אף מצבו הרגשי הקשה, בחר לתרום בדרך של נתינה ולימוד אסירים בכלא.

11. העדה עתרה לוועדה לאפשר לנקבל לעבוד כפסיכולוג, לדבריה, הנקבל עבר תהליך של למידה, של שיתוף פעולה עם גורמי הטיפול, אין סיכוי שימנע פעם נוספת, הוא מתחרט ושילם מחיר כבד. לשאלת הועדה לפיה האם לדעתה הנקבל ראוי לאמון הועדה והאם אין חשש שיחזור על מעשיו, השיבה :- המקרה פורסם בעיתונים, בטלוויזיה, ברשתות חברתיות תוך חשיפה מלאה של הנקבל. לא הגיעו מתלוננות נוספות. ניתן להבין מכך שהאירוע היה טעות חד פעמית, ואין ספק כי בעתיד יזהר לאור המחיר הכבד ששילם מבחינת הבית, מבחינה מקצועית, ובשל תחושות האשמה המלוות אותו עד היום.

12. הנקבל בדבריו לוועדה תיאר את מסלול חייו, החל מילדותו בשנות השבעים .

13. הנקבל תיאר בפני הועדה את דרכו המקצועית, תואר ראשון ותואר שני בפסיכולוגיה קלינית של הילד באוניברסיטה העברית, ב-2007 החל במסלול דוקטורט באוניברסיטת בר-אילן, ובשלהי השלמת עבודת הדוקטורט, התפרסמו האירועים בתקשורת – והמסלול נקטע. הנקבל עבר התמחות חינוכית וקלינית בתחנה בסנהדריה, בת.ל.י ובהדסה עין כרם במחלקה הפסיכיאטרית. לאחר מכן עבד במקומות ציבוריים, בהנחיית קבוצות עם משרד הביטחון וארגונים ובקליניקה פרטית שהקים. עם פרסום המקרה נגדע מטה לחמו, כאשר באחת הופסקו התקשוריותיו עם כל הארגונים בהם ערך סדנאות, ורישיון הפסיכולוג שלו הושעה. הקושי הגדול היה להיערך בתקופה קצרה להודעה לכ-30 מטופלים על ההליכים שנקטו נגדו, להיפרד מהם וממשפחותיהם ולהעבירם בבטחה למטפלים אחרים.

14. לדברי הנקבל, מכתבו של ב"כ המתלוננת הגיע אליו באפריל 2012, ובו נדרש לשלם סכום כסף גדול, לדבריו, לא בחר "לסגור בשקט" את תלונתה מתוך הכרת השגיאה שעשה במערכת יחסיו עם המתלוננת, אלא בחר להיאבק "אני לא יכול להרשות לעצמי לשלם כדי להמשיך לטפל". הנקבל תיאר את שלב ההבנה בטעות שעשה בהתנהלותו מול המטופלת כ"עיוות חשיבה". לדבריו, לאחר האירועים המיניים המתוארים בכתב האישום, קיים מערכת יחסים חברתית עם המתלוננת ובן זוגה, הלך איתם לאירועים חברתיים ופגש בחבריה. "זו חציית גבולות, הקונטקסט לא היה מיני, הקונטקסט היה של אובדן דרך, חוסר הגבולות הזה, להתבלבל בין חבר למי שהיה מטופל שלך, זה הדבר שעליו אני מתבייש..."

15. במהלך התקופה שחלפה מאז קבלת מכתבה של המתלוננת, חש תחושת רדיפה, בושה והשפלה בעקבות הפרסומים הרבים בתקשורת, שאת חלקם יזמה המתלוננת, בהליכים בבית משפט, בקרב האסירים בתקופת המאסר, בועדת השליש משנדחתה בקשתו לקיצור עונשו ובעיקר מול ילדיו ואשתו שסבלו נפשית חברתית וכלכלית ואליהם היה צריך להישיר מבט.

16. לדבריו, אף שהיה בהדרכה באותה עת, לא הביא את המקרה להדרכה בזמן אמת, ובדיעבד הבין כי המקרה היה צריך לעלות בהדרכה, בצורה ברורה ולא מעורפלת ואולי היה בכך כדי לעצור את ההתדרדרות.

17. הנקבל הדגיש בפנינו כי הבין שהאחריות להשתלשלות האירועים ולאובדן השליטה, רובצת כולה לפתחו, בין אם המתלוננת יזמה מפגש או נשיקה ובין אם תרם לסיטואציה ביוזמתו, וכל זאת החל ברגע שהיא השתמשה בחשיש בנוכחותו, רגע שהוא רואה כתחילתו של אובדן השליטה. בהמשך הודה כי לא ראה את המורכבות של האישיות ואת מצוקתה של המתלוננת והלך שבי אחר מצג של חיים נהדרים שהציגה, תוך התעלמות מהדברים שהיה אמור לדעת כמטפל. כיום לדבריו, הפנים והבין את הצורך בסטריליזציה של יחסי מטפל מטופל, לא רק כהגנה על המטופל, אלא כהגנה על המטפל.

18. הנקבל הדגיש בפנינו כי ההליך המשמעותי, הינו ההליך המשמעותי ביותר עבורו, מעבר להליך המשפטי ששלח אותו למאסר. לדבריו בבסיס התנהגותו, הפסולה כשלעצמה, לא היה זדון, ניצול, או תכנון. הנקבל עתר לועדה להחזרת רישיון הפסיכולוג שלו כאקט של אמון, לצורך שיקומו האישי. הנקבל הצהיר כי אל לנו לחשוש מכך שיחזור לטפל באנשים. לדבריו, בשל המצב הטראומטי והדיכאוני בו הוא שרוי, אינו יכול לטפל. תחילה עליו לטפל בעצמו אישיותית ונפשית, במשפחתו ובילדיו, לחזור ליציבות ולצאת מהתפקוד ההירדדתי בטרם ישוב לטפל. הנקבל שירטט בפנינו את תכניתו – למצוא עבודה, מכל סוג, כדי לסייע בפרנסת המשפחה, כולל חלוקת עיתונים. למכור את הדירה ברעננה כדי לפרוע חובות לחברים ומשפחה שעזרו בתקופת המאסר. לברר עם עצמו מה קרה כדי למנוע הישנות המקרים וגם כדי לצמוח, כדי להיות פסיכולוג טוב יותר, לקבל תמיכה מקצועית ולהיות מעורב יותר בשיח בקבוצות ובצוותים מקצועיים "כל דבר שישמש לי כפיגומים, אני צריך פיגומים, אני לא יכול כרגע לקום על הרגליים ולהתחיל לרוץ, או אפילו בקושי ללכת, אני צריך קביים".

טיעוני הקובל

19. בטיעוניו עמד הקובל על ההבדלים בין ההליך הפלילי להליך המשמעותי ותכליותיהן השונות של הליכים אלה. בדין המשמעותי אמצעי המשמעת נועדו להשיג תכלית של מניעה יותר מאשר ענישה, תכלית של הגנה על המקצוע ועל המטופלים. משום כך, בהליך המשמעותי, המשקל הניתן לנסיבות האישיות, לרבות העונש החמור שהוטל על הנקבל, הינו מינימלי, ועל הועדה לבחון את נסיבות ביצוע העבירה בפן המקצועי, האתי, והשלכותיהן על תפקודו המקצועי של הנקבל.

20. הקובל לא חלק על הסבל שעברו הנקבל ובני משפחתו בעקבות ההליך הפלילי. הוא אף הסכים שהנקבל יזהר משנה זהירות בשמירה על גבולות המקצוע בעתיד. לדבריו המסר צריך להיות בראש ובראשונה מסר של אזהרה והרתעה לציבור המטופלים, בבחינת, חציית קווים כה חמורה מחייבת שלילת רישיונו של הנקבל לתקופה ארוכה. חייב להיות גם מסר לציבור המטופלים, ששפת הפסיכולוג היא מקום בטוח עבורם, מקום בו יחסי האמון לא ינוצלו לרעה. הקובל הפנה לדברי נשיאת בית המשפט המחוזי, כבי השופטת ברלינר בערעור המדינה, בו הוחמר עונשו של הנקבל:-

"אמון והרגשת ביטחון הן מילות המפתח, הבסיס וההצדקה לעצם הפניה לטיפול מזווית הראיה של המטופל, וההתחייבות המוסרית והמקצועית החשובה והמהותית ביותר של המטפל. טול את מרכיב האמון, וספק אם יש קיום למערכת טיפולית (כשהכוונה לטיפול נפשי) כלשהי.

הדברים נכונים באשר לכל טיפול תהא הסיבה לעצם הפניה למטפל אשר תהא. הדבר נכון שבעתיים כאשר מדובר במצוקה שהביאה את המטופל אל הפסיכולוג ושבגינה הוא ממשיך במפגשים הטיפוליים לאורך תקופה.

על רקע זה עשיית שימוש בתכנים שעלו בטיפול שנועד לשחרר את המטופל ממצוקתו ולסייע לו, כדי להביא אותו להסכמה למערכת יחסים שלא עלתה כלל על דעתו עת פנה לטיפול- היא ביטוי קשה וחמור ביותר של הפרת האמון. המטפל שאמור לספק מערכת חסויה תומכת ומגוננת, הופך להיות למעשה האויב המנצל חולשה.

על דרך סיכום ביניים נאמר כי, הכשל המוסרי והמעשי בעשיית שימוש בתכנים הוא בשלושה היבטים: עצם הפרתם של יחסי אמון שהם כאמור הבסיס ליחסי מטפל מטופל,

הפרת האמון הספציפי שנוצר בין המטפל למטופל שמדובר בהם, והתעלמות מכל נורמה מקצועית שאמורה להכתיב את דרך פעולתו של הפסיכולוג המטפל.

21. הקובל הפנה לע"א 2606/95 שרי מרדכי נ' ועדת המשמעת. שם הואשם הפסיכולוג בקיום קשר מיני עם אישה שהיתה מטופלת על ידו בתקופת הטיפול בה, ותוך כדי הטיפול התקיימה בחדר הטיפול "אווירה אירוטית", בית המשפט העליון אימץ את קביעות ועדת המשמעת והאמצעי המשמעת שהטילה – התליית רישיונו לשמש כפסיכולוג למשך 3 שנים.
22. עוד הפנה הקובל לעניינו של הפסיכיאטר ד"ר שלום ליטמן שקיים מערכת יחסים אינטימית עם מטופלת ורישיונו הותלה ל-חמש שנים.
23. לשאלת הועדה השיב הקובל כי ההליך המשמעותי נפתח בעקבות הגשת כתב אישום וקבלת החומר מהפרקליטות. המתלוננת לא יזמה הליך משמעותי, ולכן גם לא הובאו ראיות למצבה או לנזק שנגרם לה. יחד עם זאת הפנה הקובל לקביעות בתי המשפט (כב' השופט בני שגיא בהכרעת הדין ובגזר הדין וכב' הנשיאה ברלינר) לגבי מצבה הרגשי הקשה של המתלוננת בעת ביצוע העבירות ולתיאור נזקיה כעולה מפסקי הדין. עוד הפנה הקובל לקביעותיו של בית המשפט, לגבי הנזק שנגרם למטופל בכל מערכת של ניצול יחסי התלות הנוצרים בטיפול על ידי מטפל.
24. הקובל עתר לשלילת רישיונו של הנקבל ל-חמש שנים. לדבריו רישיונו הותלה על ידי ועדת המשמעת בתאריך 12.8.14, לאחר הגשת כתב האישום בעניינו של הנקבל. הקובל השאיר לשיקול דעת הועדה את ההחלטה אם לנכות את תקופת ההתליה מתקופת השלילה שתוטל על הנקבל. הנקבל אף עתר לפרסום החלטת הועדה ושמו של הנקבל. לדבריו, המקרה פורסם בהרחבה בתקשורת, בציון שמו המלא של הנקבל, לרבות פסקי הדין בעניינו. אין מקום לטענה כי פרסום שמו יגרום לו נזק. לטענתו, מטרת התיקון לחוק הפסיכולוגים מ-2014, היא פרסום שמו של פסיכולוג, בשל זכות הציבור לדעת מי הוא הפסיכולוג אליו הוא פונה, הרתעת בעלי המקצוע והמסר לציבור לגבי הגנה על מטופלים.

טיעוני ב"כ הנקבל

25. עו"ד עקיבא הצביע על ההבדל בין המקרים אליהם הפנה הקובל לבין עניינו של הנקבל. לדבריו, עונש המאסר החמור שנגזר על הנקבל הינו ללא תקדים. בשני ההליכים שתוארו על ידי הקובל, לא היה הליך פלילי ולא הוטל עונש מאסר. לדבריו על הועדה לתת משקל משמעותי לעונש המאסר הן בצורך לאזן בין כלל אמצעי הענישה והן בצורך להרתיע את הנקבל, ששלילת חירותו וכליאתו, בוודאי ירתיעו אותו מחזרה על המעשים.
26. הנקבל שילם מחיר אישי כבד, ריצה את עונש המאסר במלואו, ללא קיצור תקופת מאסרו. יחד אתו נשאו בעונש גם ילדיו ואשתו שלא חטאו במאום. על אף שחרורו הוא ממשיך לשאת בעונש, בקלון ובהוקעה המקצועית, וימשיך לשאת בה.
27. עו"ד עקיבא עתר בפני הועדה להסתפק בתקופה בה הושעה רישיונו של הנקבל.
28. ב"כ הנקבל עמד על כך שלא היה במעשיו של הנקבל זדון, תכנון, מניפולציה או ניצול לרעה של יחסי התלות, לא היתה שיטתיות במעשיו. לדבריו היתה כאן היסחפות, מעידה חד פעמית וגם בתי המשפט שדנו בעניינו ראו את המפגשים המיניים שאירעו בתקופה של שבוע – כמסכת אחת. כראיה לכך שהנקבל לא פעל בצורה שיטתית הפנה ב"כ הנקבל לעובדה שעל אף הפרסום הרב, לא הגיעו מתלוננות נוספות ולא היו תלונות נוספות ממטופלים, להיפך, עם הפרסום, פנו מטופלים וביקשו לתמוך ולכתוב על הטיפול המיטיב שקיבלו.
29. הנקבל שילם מחיר עצום, מקצועי, אישי משפחתי וכלכלי. הנקבל התמודד עם ההליך הפלילי בשלוש ערכאות, ריצה מאסר וועדת השחרורים שדנה בעניינו דחתה את בקשתו לקיצור תקופת המאסר. כיום הוא מתמודד עם תביעה אזרחית שהוגשה בעקבות ההרשעה. הוא וכל בני משפחתו חשופים וחוששים מתוצאות ההליך האזרחי בין היתר

משום שכל נכסיהם כיום מתמצים בדירת מגורים, שהם עומדים למכור כדי להחזיר חובות לבני משפחה וחברים שהצטברו בתקופה הממושכת בה לא עבד.

30. המתלוננת יזמה פניות לתקשורת. כתבות נרחבות פורסמו על המקרה תוך פרסום שמו המלא ופרטים רבים על האירועים. הנקבל בחר שלא להתעמת עם המתלוננת בתקשורת, שמר על שתיקה, הוא אפילו לא שלח תגובה על ידי עורך דינו. הוא בחר להרכין ראש מתוך הבנה שטעה ותקווה שהמתקפה התקשורתית תיפסק. גם בפני ועדת התלונות שהשעתה את רישיונו הרכין ראש ולא ערער על ההחלטה. מתוך הבנה שטעה טעות מקצועית קשה.

31. הנקבל היה פסיכולוג טוב ומסור, ויעידו על כך אותם מטופלים שפנו מיוזמתם ושלחו מכתבי הערכה מתוך רצון לסייע. דרכו המקצועית היתה קשה ומפרכת ורצופה מאבקים מכל הסוגים שליוו אותו החל מילדותו הקשה בה נחלץ להגן על אחיו הצעירים ועד להשלמת לימודיו והתחלת עבודתו כפסיכולוג. לדבריו **"איך גיא אמר לי – אני מטפל, כל החיים אני אהיה מטפל... המקצוע בחר בי לא אני בחרתי במקצוע"**.

32. הנקבל עסק כל חייו בנתינה. גם לפני שהפרשה נחשפה, היה פעיל בקהילה וגם בתקופת המאסר, בה נמנע הנקבל ממתן טיפול נפשי, מצאו האסירים אצלו אוזן קשבת ועצה טובה, אף שהנקבל היה שרוי בתהום ועסוק במלחמת הישרדות פיזית ונפשית בעצמו. הנקבל מתכוון להפיק לקחים מהפרשה הזו, על אף הצלקות שהותירה בו ובבני משפחתו, הוא רוצה לסייע לאסירים ולבני משפחותיהם, בהתנדבות כפסיכולוג וכאסיר לשעבר. הנקבל מבקש להיות אדם טוב יותר, בעל טוב יותר, הורה טוב יותר ופסיכולוג טוב יותר ולכן הוא נזקק לעזרת הועדה בהושטת יד לשיקומו. עו"ד עקיבא עתר לועדה לאפשר את שיקומו של הנקבל על ידי החזרת רישיונו בהטלת תקופת התליה חופפת לתקופת ההשעיה, וזאת כדי, לעזור לנקבל ולהבין שטעה ושילם את המחיר.

33. ב"כ הנקבל השאיר את נושא פרסום החלטת הועדה לשיקול דעתו.

דין והחלטה

34. הנקבל תיאר בפנינו בכנות ובפירוט את המאבקים שליוו את חייו עד שהגיע להגשים את ייעודו המקצועי כמטפל המיטיב עם מטופליו. ואכן, מכתבי התמיכה הרבים ממטפלו, שחלקם הזדהו בשמות מלאים בפנייתם לועדה, מעידים על איכות הטיפול, ועל האמון שנתנו בו מטופליו בעת הטיפול וגם לאחר שמעד. לא קלה היתה דרכו המקצועית של הנקבל, שהצליח לחלץ עצמו ממעגל של ילדות קשה בדרך של התמדה, עבודה קשה נחישות ואמונה בדרכו המקצועית.

35. הנקבל לא המעיט בפנינו מחומרת מעשיו בהתנהלותו מול המתלוננת, לדבריו, גם אם המתלוננת יזמה במצוקתה את המפגש ויצרה את "הלגיטימציה" לכל מה שהתרחש בהמשך, הוא מודע כיום לכישלונם המקצועי, בזיהוי מצוקתה של המתלוננת, בהצבת גבולות סטרייליים לטיפול ולקשר איתה. הנקבל הודה שזנח את תפקידו וחובתו כמטפל לעצור את ההתדרדרות במדרון החלקלק, ההתדרדרות שנמשכה גם לאחר קיום יחסי מין עם המתלוננת, במפגשים חברתיים עמה ועם חבריה ובילויים משותפים, ושכל אותו זמן לקה בעיוורון להתנהלותו המקצועית. רק בדיעבד הבין כי הצורך ב"סטרייליזציה" ביחסי מטפל מטופל נועד להגן לא רק על המטופל אלא גם על המטפל.

36. אשתו של הנקבל, תיארה בצורה מעוררת הערכה ובכנות רבה את השבר הזוגי, המשפחתי והכלכלי בעקבות האירועים ואת החלטתה להושיט יד לנקבל בשיקום המשפחתי הזוגי והכלכלי, חרף הקושי העצום ומשבר האמון.

37. שוכנענו כי הפגיעה בבני משפחתו של הנקבל היתה קשה. אשתו נאלצה לשאת לבדה בעול הפרנסה ולתמוך בילדיהם בעת שהנקבל היה עסוק במאבק המשפטי או שהה במאסר, זאת בצד התחושות הקשות שליוו אותה. ילדיו נאלצו להתמודד עם התפרקות עולמם, אובדן האמון הפרסומים הרבים בתקשורת והמחסור הכלכלי שנכפה עליהם ופגע בכל תחומי חייהם. בצד כל אלה נציין כי הנקבל ואשתו ציינו בפנינו את העובדה שעל אף המשבר האישי בו היה נתון, עשה הנקבל כל שיכול כדי לתמוך במשפחתו ולתרום לשיקומם.

38. גם סבלו האישי של הנקבל הובא בפנינו בהרחבה, ניהול מאבק משפטי בשלוש ערכאות, ההחמרה בעונש המאסר שהוטל עליו, ריצוי מלוא תקופת המאסר ללא קיצורה, שלילת חירותו והשיקום האישי הארוך הנדרש בעקבותיו. לא נעלמו מעינינו גם הסבל שסבלו הנקבל ובני משפחתו כתוצאה מהדיון הרחב בתקשורת בפרשה זו, תוך פרסום כל הפרטים בהרחבה לרבות שמו המלא. שוכנענו גם כי תחושות הבושה, ההשפלה והאשמה שנלוו לכל אחד מהשלבים בדרך, נותרו גם כשעמד בפני הועדה.

39. ב"כ הצדדים נחלקו בטיעוניהם באשר למשקל שיש ליתן לכל הנסיבות האישיות המתוארות לעיל. הקובל טען כי השיקולים בדין המשמעותי, שלא כמו בדין הפלילי הינם שיקולים הנוגעים לכללים המקצועיים שהופרו, לנזק שנגרם למטופל, להרתעת הרבים ולהגנה על הציבור, ובמסגרת שיקולים אלה יש לתת משקל מזערי, אם בכלל לנסיבותיו האישיות של הנקבל. הקובל הפנה לעובדה שעונש המאסר שהוטל הינו בבחינת נסיבה מחמירה בשיקולי הועדה. דווקא העובדה שהנקבל נשלח לתקופת מאסר ארוכה מצביעה על החומרה במעשיו, ובוודאי אין ללמוד מתקופת המאסר על הצדקה כלשהיא להקלה באמצעי המשמעת שיש לנקוט כלפיו.

40. לעומתו, ב"כ הנקבל ביקש להתחשב בנסיבות האישיות המתוארות לעיל, ובין היתר שהנקבל כבר "שילם" על חטאיו, כדי לאפשר לו שיקום מקצועי ואישי ובראש ובראשונה, להסתפק בתקופת ההשעיה. הנקבל וב"כ הצביעו על הצורך של הנקבל בהחזרת רישיון הפסיכולוג כדרך לשיקום אישי, כדרך של הבעת אמון ביכולותיו המקצועיות. שניהם הצהירו כי גם אם יקבל כעת את רישיונו, אין בכוונתו לעסוק בטיפול בשלב זה, אלא רק לאחר שיקום מלא ומעמיק, נפשי ואישי.

41. במחלוקת שבין ב"כ הצדדים, דעתנו כדעת הקובל. תפקידה של ועדת המשמעת הוא להגן על טוהר המקצוע, להתוות כללים של מותר ואסור ולסמן גבולות ברורים בכל מקרה של סטייה אסורה. המשקל הניתן לנסיבותיו האישיות של הנקבל, קטן ככל שהעבירה חמורה יותר ופוגעת ביסוד מרכזי של המקצוע. במקרה שלפנינו, חטא הנקבל בעבירה החמורה ביותר שניתן ליחס לפסיכולוג במערכת יחסיו עם מטופל/ת. משיחת הרגעה עם מטופלת שהזעיקה אותו במצוקה נפשית קשה בשבת, התדרדר המפגש לעישון חשיש במכונית, לנשיקה ולשני מפגשים שכללו מגע מיני מלא. במהלך המפגשים המיניים עשה הנקבל שימוש בתכנים שהעלתה המתלוננת במהלך הטיפול – התפרקות הבית, הרצון בילד והציע לה אותם, מה שבוודאי הוסיף לבלבול ולסערת החושים בו היתה נתונה.

42. בתי המשפט שדנו בעניינו של הנקבל, התייחסו בהרחבה גם להיבטים המקצועיים שבעבירה על סעיף 347א(ב) הקובע: - " **מטפל נפשי הבוהל אישה או העושה מעשה סדום באדם, שמלאו להם שמונה עשרה שנים, במהלך התקופה שבה ניתן להם טיפול נפשי על ידו ועד תום שלוש שנים מסיום הטיפול כאמור, בהסכמה שהושגה תוך ניצול תלות נפשית ממשית בו, שמקורה בטיפול הנפשי שניתן להם על ידו, דינו מאסר ארבע שנים. לעניין סעיף זה יראו מעשים כאמור שנעשו על ידי מטפל נפשי שהוא פסיכולוג, פסיכיאטר או עובד סוציאלי, או מי שמתחזה לאחד מאלה, במהלך התקופה שבה ניתן הטיפול הנפשי, כאילו נעשו תוך ניצול תלות נפשית ממשית כאמור. חזקה זו לא תחול אם המעשים החלו לפני תחילתו של הטיפול הנפשי.**"

43. כב' השופט בני שגיא ניתח בהכרעת הדין את הוראות הסעיף בהרחבה: - "סעיף 347א נועד לטפל באותם מקרים בהם קיים חשש כי פסיכולוג ומטופלת רוצים זה בזו ומערכת היחסים ביניהם מתקיימת, לכאורה, בהסכמה, ולא באותם מקרים בהם מנצל הפסיכולוג את השפעתו, את מיומנותיו המקצועיות ואת יחסי הכוחות הבלתי מאוזנים כדי לכפות על מטופלת להיענות לו בניגוד לרצונה (ר' בעניין זה ע"פ 2085/07 פאלח)...". בהמשך קבע כי מדובר בחזקה שאינה ניתנת לסתירה בנמקו: - "גם בחינת תכלית החוק מתיישבת עם המסקנה לפיה מדובר בחזקה שאינה ניתנת לסתירה, וזאת בהינתן התלות המובנית הקיימת במערכת יחסים טיפולית המתקיימת בין מטפל נפשי למטופל הזקוק לטיפול נפשי. מיומנותו של המטפל, עוצמת כישוריו וכוחותיו, כמו גם פערי הכוחות בינו לבין המטופל, מצדיקים הצבת קו אדום ברור אותו אין לחצות, וקיום יחסי מין במהלך תקופת הטיפול מהווה חציה מובהקת של אותו קו. תכלית החוק היא להגן על מטופלים, על יסוד הנחת המוצא כי הסכמתם לקיום יחסי מין אינה יכולה להיות הסכמת אמתית... במילים אחרות – כל עוד אנו נמצאים במהלך תקופת הטיפול, אין מקום לקביעת קווי גבול גמישים, שלא לומר מטושטשים, המחייבים לבחון את הלך רוחו ומצבו הנפשי של כל מטופל ומטופל ויכולתו לגבש הסכמה... המסקנה

המתחייבת מהמקובץ היא כי הסעיף יוצר הבחנה בין סיטואציה של קיום יחסי מין בתקופת הטיפול הנפשי, שאז מדובר באיסור מוחלט, לבין קיום יחסי מין בטווח של 3 שנים מתום הטיפול, שאז תצטרך התביעה להוכיח כי יחסי מין הם תולדה של ניצול תלות נפשית ממשית של המטופל במטפל, שמקורה בטיפול הנפשי שניתן על ידי המטפל" (פסקאות 7 ו-9 להכרעת הדין).

44. בפסק הדין של בית המשפט המחוזי בעניינו של הנקבל, נפסק בעניין התלות הקיימת בין מטופל למטפל: "התפתחותה של תלות מחייבת זהירות והקפדה מיוחדת שלא לנצל תלות זו לכל מטרה שאינה לטובתו של המטופל.

הדברים נכונים תמיד, כל אימת שנוצרת תלות שכזו. הם נכונים שבעתיים כאשר מדובר בתלות שנוצרת בשל חיפוש אחרי חום ואהבה שמקורו במשבר בחיי נישואין, בזוגיות וכיו"ב. האפשרות כי התלות והאמון יתורגמו במצב זה להסכמה למערכת יחסים שהמטופל בעצם אינו רוצה בה ולא היה מגיע אליה בנסיבות רגילות, היא אפשרות שכמעט אין צורך בהכשרה פסיכולוגית כדי להבין את הקלות שבהתממשותה, ואת הסכנה שבה.

ניצול אותו מצב שברירי כדי להביא את המטופל לקיום יחסי מין הוא ניצול שפל מכוער. לא ניתן להחזיר את הגלגל אחורנית. יחסי מין שקוימו הופכים להיות עובדה מוגמרת. קיומם עלול לרדוף את המטופל שהסכים, כל חייו. ההסכמה אינה הסכמה וכמוה כבעילה אסורה בהסכמה, כשהתוצאות יכולות להיות קשות יותר שהרי מראש מדובר במי שמצוי במצוקה" (שם, פסקה 9).

ובהמשך בפסקה 16: "איסור על קיום יחסי מין בין מטפל למטופל במהלך הטיפול אינו נובע אך ורק מקיומו של סעיף 347א(ב). הוא בבחינת מושכל יסוד. אנו מהינים לומר, שגם ללא הכשרה מקצועית, השכל הישר והבנה אנושית בסיסית, מצביעים על כך שקשר מיני בין מטפל למטופל הוא אסור, בעל פוטנציאל הרסני, והוא בבחינת לא יעלה על הדעת.

בהקבלה שאינה מדויקת, למושגים משפטיים קלאסיים, ניתן אולי לומר שקיום יחסי מין בין מטופל למטפל הם בבחינת mala in se, דהיינו "...מעשים שמבחינה מוסרית הם אסורים מטבעם ואין צורך בידיעה פוזיטיבית של הדין הפלילי כדי לדעת כי הם אסורים"

45. ועוד נאמר - "הוראת החוק מגינה בעליל על הערכים שהוזכרו לעיל: בסיס האמון טוהר המידות והמקצועיות שצריכים להכתיב יחסי מטפל מטופל, הזהירות המיוחדת כאשר מדובר בתלות שמקורה בטיפול והמשמעות הקריטית של ניצול התלות לצורך קיום יחסי מין. אין צורך לומר כי ניצול יכול להיעשות גם בדרכים אחרות (כספים וכיו"ב). בקביעת עבירה נפרדת המעמידה את ההסכמה ליחסי מין שהושגו בנסיבות של תלות נפשית כקטגוריה בפני עצמה, ללא ספק גלומה אמירה כי זהו ביטוי קשה ומכוער במיוחד של הפרת האמון. במובן העמוק והרחב יותר, סעיף 347א(ב) מגן על יחסי אנוש פשוטים ובסיסיים שמתקוממים כנגד ניצול מצב נפשי קשה של אדם (במקרה זה מטופל) ע"י מי שבידיו הפקיד את עצמו" (שם פסקה 10).

46. חומרה יתירה ראה בית המשפט המחוזי בהתנהלותו של הנקבל במפגש בו עישנו חשיש והתנשקו, "בידיעה זו כאשר התקשרה אליו המתלוננת ב-5.3.11 וביקשה פגישה

בדחיפות, משום שאינה מרגישה טוב, הזמין אותה המשיב לפגישה ברכבו, ובהמשך הציע שיסעו לחוף הצוק, והמפגש הפך להיות כמעט מיד מפגש מיני.

בהכרעת הדין קיבל בית משפט קמא את גרסת המתלוננת לענין זה וקבע כי השניים התנשקו בחוף הצוק נשיקה בעלת אופי מיני, והמשיב אף ליטף את החזה של המתלוננת. נזכיר עוד כי השניים עישנו חשיש, והמפגש נפתח בהצהרת המשיב כי יחסי מטפל מטופל ביניהם- באו אל קיצם. כמעט כל טאבו אפשרי נפרץ בהתנהגות זו:

החל מקביעת המפגש במקום שמזמין התנהגות אחרת, לא מקצועית לגבי אדם שנזקק בעליל לכל הכלים המקצועיים שיכול המשיב להעניק בנקודת זמן זו.

עבור להכרזה על סיום יחסי הטיפול ביניהם. ללא קשר לשאלה ולהכרעה כי יחסי הטיפול לא הופסקו באותה הכרזה, האם באמת סבר המשיב ש"לא שכח להיות פסיכולוג" כי המתלוננת במצבה מסוגלת לקלוט את משמעות האמירה?

לטעמנו, יש בעצם המהלך פן לחומרה. המשיב העביר למעשה את האחריות אל כתפי המתלוננת, כאשר אמר לה שאם יעשנו יחד- יפסקו יחסי הטיפול. במילים אחרות, המשיב ביקש להפוך את מערכת היחסים למערכת בין שווים, שני בגירים המקיימים יחסי מין בהסכמה. אלא שכזכור- המשיב הוא הפסיכולוג והמתלוננת מטופלת ברגעי השפל של חייה.

עבור עוד לעישון המשותף- בלי להתייחס לעצם העבירה שבעישון סם, העישון מביא לערפול נוסף של המתלוננת שממילא אינה במיטבה.

וגולת הכותרת שהיא נקודת הסיום באותו מפגש, המעשים המיניים שפורטו לעיל, שהיוו את הפתיח לשני המפגשים למחרת היום וב- 11.3.11 שבהם קוימו יחסי מין מלאים" (שם פסקה 11).

47. באשר לנזק שנגרם למתלוננת קבע בית המשפט המחוזי: - "מטופל המצוי במצב שברירי ומצוקתי עם כניסתו לטיפול מצריך יחס זהיר, מקצועי וקפדני יותר ולא היפוכו של דבר. הנזק שנגרם לו עלול להיות קשה יותר, שהרי אין לו "רזרבות" של חוסן נפשי עליהן יוכל להישען. הקלה עם מטפל שגרם לכל הדעות נזק ממשי משום שממילא הגיע אליו אדם פגוע, משמיטה את הקרקע תחת כל מושג הטיפול. התנהלות שגורמת לכך שהמטופל יתדרדר צעד נוסף במדרון שבו הוא ממילא מצוי, היא התנהלות מזיקה והרסנית במיוחד" (שם פסקה 15).

48. אם הרחבנו בהבאת דברים שפסק בית המשפט בכל הנוגע להיבטים המקצועיים והאתיים של התנהגות הנאשם, ובמהותו של סעיף 347 לחוק העונשין ותכלית חקיקתו, הרי זה משום שבית המשפט היטיב להגדיר את גבולות המותר והאסור ביחסי מטפל מטופל, באופן המייתר כל אמירה נוספת מטעמנו.

49. האיסור על קיום יחסי מין עם מטופל הינו נדבך מרכזי ביסודות המקצוע, ומעוגן בכללי האתיקה מזה שנים רבות. מצאנו לנכון להפנות להוראות סעיף 5.5. לקוד האתיקה המקצועית של הפסיכולוגים בישראל 2004 הוא הקוד הנוהג בתקופה הרלוונטית הקובע: -

- א. פסיכולוגים לא יקיימו יחסי מין או קשרים ארוטיים עם לקוחותיהם...
- ב. אם פסיכולוגים מגלים שהם נמשכים מינית ללקוח(ה), סטודנט(ית) או מודרך(ת) במידה שעלולה לפגוע בפעילותם המקצועית, יתייעצו עם עמיתים וישקלו להפסיק את ההתערבות ובמידת הצורך – להעביר את הלקוח לפסיכולוג אחר.

- ג. פסיכולוגים לא יבצעו התערבויות פסיכולוגיות לאנשים שהיה להם איתם קשר מיני בעבר.
- ד. פסיכולוגים ימנעו מקשר מיני עם מטופלים שלהם בעבר.

בסעיף 6.4 בקוד האתיקה המקצועית של הפסיכולוגים בישראל 2017, נשמר האיסור על יחסי מין בין פסיכולוג ולקוח והוסף הפתיח לסעיף "הקשר בין פסיכולוגים ללקוחותיהם הוא קשר של יחסי מרות במובן זה שהוא כולל בחובו גם השפעה וסמכות מקצועית. מכאן שעל פי חוק, פסיכולוגים לא יקיימו יחסי מין או קשרים ארוטיים עם לקוחותיהם ועם אחרים המשמעותיים ללקוחותיהם".

50. עוד נציין כי ראינו בחומרה את העובדה שהנקבל קיים עם המתלוננת קשר מיני (שנמשך כשבוע) ולאחריו המשיך במשך כחודשיים לקיים קשר חברתי שכלל בילויים משותפים עם חבריה במשך מספר חודשים. על אף התמשכות הקשרים האסורים, נמנע הנקבל מהבאת הנושא להדרכה שקיבל באותה עת ר' הודאת הנקבל בפנינו, סעיף 16 לעיל. בכך חטא הנקבל, לא רק ביוהרה אלא גם בחוסר אחריות מקצועית.

51. לא שמענו מהצדדים על הנזק שנגרם למתלוננת. לקובל לא היה מידע לגבי המתלוננת, ואף מהנקבל לא שמענו פרטים על הנזק שנגרם לה והתמודדותה. בעניין זה רק נוסיף כי הנקבל חצה את כל קו אדום אפשרי בהתנהלותו מול המתלוננת שהיתה בטיפולו עקב משבר עמוק בחייה. אין לנו ספק כי חציית כל גבול אפשרי בטיפול פגיעה פגיעה וודאית במצבה הנפשי של המתלוננת, גם אם נושא זה לא הוכח בפנינו.

52. נוסיף עוד בשולי החלטתנו, כי התרשמנו שהנקבל מודה בכנות שטעה בהתנהלותו כפסיכולוג מול המתלוננת. יחד עם זאת הנקבל הדגיש את סבלו ואת המחיר ששילם כתוצאה מהתנהלותו, מבלי להתעכב על המחיר ששילמה המתלוננת. לא התרשמנו שהנקבל עבר טיפול ייעודי כפסיכולוג אצל מדריך, טיפול שמטרתו הבנת תהליכי הטיפול, שמירה על גבולות בתוך הטיפול של מקום, זמן, יחסים וגבולות. אין לנו ספק שהנקבל אינו בשל בשלב זה לחזור ולעסוק בטיפול נפשי. יכולת ההתמודדות של פסיכולוג מול מטופל נבחנת בראש ובראשונה בסיטואציות טיפוליות מורכבות שמאתגרות את ההיררכיה של יחסי מטפל מטופל, וביכולתו של המטפל להציב גבולות למטופל תוך הכלה של כל שיגיונותיו, ויצירת יחסי טיפול בטוחים לפסיכולוג ולמטופל. לא התרשמנו כי הנקבל בשל לעסוק בטיפול נפשי בטרם יכשיר עצמו לעשות כן תחת הדרכה ופיקוח מקצועיים. יובהר, כי אילו היה בסמכותו להורות על קבלת טיפול נפשי ייעודי, בפיקוח ודיווח כתנאי להחזרת רישונו, היינו עושות כן ללא היסוס.

53. רישונו של הנקבל הושעה ביום 12.8.14 על ידי ועדת התלונות ובסך הכל עד למועד מתן החלטתנו הושעה רישונו לתקופה של שלוש שנים וארבעה וחצי חודשים. בפרק זמן זה ריצה הנקבל עונש מאסר בן 10 חודשים. הקובל עתר בפנינו להטיל על הנקבל תקופת התליית רישונו של 5 שנים, התקופה המרבית הקבועה בחוק והותיר לשיקול דעתנו את ההחלטה אם להתחשב בתקופת ההשעיה. הנקבל וב"כ עתרו בפנינו להורות על תקופת התליה החופפת את תקופת ההשעיה, באופן שרישונו של הנקבל יוחזר לו עם סיום דיוני הועדה. לצערנו, לא יכולנו לקבל את בקשת הנקבל וב"כ, על אף הצהרתם שאין בדעת הנקבל לשוב לעיסוק בפסיכולוג בתקופה הקרובה, בה יעסוק בשיקום אישי ונפשי. אנו סבורים שמעשיו החמורים של הנקבל והתנהלותו כלפי המתלוננת מחייבים ביטוי הולם ומחמיר ביותר באמצעי המשמעת שינקטו נגדו.

54. סעיף 43(א) לחוק הפסיכולוגים התשל"ז-1977 קובע:--

מצאה ועדת המשמעת פסיכולוג אשם בעבירת משמעת, תנקוט נגדו אחד או אחדים מאמצעים אלה:

(4) **התליית רישומו בפנקס לתקופה קצובה שלא תעלה על 5 שנים.** החליטה ועדת המשמעת על התליית הרישום כאמור, רשאית היא להורות מנימוקים שיירשמו בהחלטתה, שהתליה תחול רק על חלק מהרישום וכן רשאית היא שההתליה, כולה או חלקה תהא על תנאי לתקופה שתורה.

55. מעשיו של הנקבל והעבירות שעבר הינם בדרגת החומרה הגבוהה ביותר שניתן ליחס לפסיכולוג. משום כך, לא ראינו מנוס אלא להטיל עליו את תקופת ההתליה המירבית

בחוק דהיינו 5 שנים, יובהר כי אילו היה בסמכות הועדה להתלות את רישיונו של הנקבל לתקופה ארוכה יותר, לא היינו מהססים לעשות כן.

56. מלכתחילה סברנו כי אין מקום לנכות את התקופה בה שהה הנקבל במאסר. יחד עם זאת, לפנינו משורת הדין, ולאור העובדה כי הנקבל הביע צער וגילה תובנות משמעותיות לגבי התנהלותו המקצועית הכושלת מול המתלוננת, סברנו כי יש מקום להתחשבות בתקופת ההשעיה הארוכה. לאור זאת אנו מורים שמתוך התקופה של חמש שנות התליה, שנה אחת תהא על תנאי, והתנאי הוא שתוך שלוש שנים מיום שישוב לעסוק כפסיכולוג, לא יעבור עבירת משמעת של התנהגות בדרך שאינה הולמת את המקצוע של פסיכולוג לפי סעיף 33(1) לחוק הפסיכולוגים או יורשע בעבירה שיש בה כדי להראות שהוא חסר האחריות הדרושה לעסוק בפסיכולוגיה לפי סעיף 33(5) לחוק הפסיכולוגים.

57. יובהר, רישיונו של הנקבל יותלה לחמש שנים, מהן שנה אחת על תנאי והתנאי הוא שתוך שלוש שנים מיום שישוב לעסוק כפסיכולוג, לא יעבור את העבירות בהן הורשע בהחלטה זו.

58. לאור חומרת המעשים אנו סבורים שיש לפרסם את החלטתנו בעניינו של הנקבל, הן לצורך הרתעת הרבים וקביעת עקרונות המותר והאסור בטיפול נפשי והן בשל זכות הציבור לקבל מידע על איש מקצוע אליו הוא פונה לקבלת טיפול נפשי.

59. אנו מורים על פרסום החלטה זו לרבות פרסום שם הנקבל, באתר האינטרנט של משרד הבריאות ובכל מדיה מקצועית אחרת בהתאם לשיקול דעתו של הקובל. אנו מורים על איסור פרסום שמה של המתלוננת או כל פרט מזהה אחר (שאינם מופיעים בהחלטתנו זו). ההחלטה תפורסם במועד שנקבע לתחילת התליית רישיונו של הנקבל.

ד"ר איילה בן פזי
פסיכולוגית קלינית וחינוכית
חברת ועדה

חנה בן ציון
פסיכולוגית חינוכית בכירה
חברת ועדה

זמירה גולדנר, עו"ד
יו"ר ועדה